

ΕΥΤΕΡΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Φυλ. Κ'. Εκδίδεται δις τοῦ μηνὸς. Ἐρ' Ἀθήναις, τὴν 15 Ιουνίου 1848. Τόμ. Α'.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

ΜΑΡΜΑΡΑ ΤΗΣ ΞΑΝΘΟΥ.

Εἰς τὸ 10'. φυλλάδιον ἐδημοσιεύσαμεν τὴν εἰκόνα ἑνὸς τῶν τάφων τῆς Ξάνθου, οὗ αἱ τέσσαρες πλευραὶ καλύπτονται ὑπὸ διαφόρων γλυφῶν. Τὰ προϊόντα ταῦτα τῆς τέχνης εἰσὶ τῆς ἐμβριθεστάτης προσοχῆς ἀξια, διότι δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν οὐ μόνον ὡς μέτρον τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὰ μεμαρτυρισμένα ταῦτα τῆς μικρᾶς Ἀσίας παράλια, κατ' ἐποχὴν παναρχαίαν, ἢς τὸν τύπον φέρει δὸς ρύθμος τῆς γλυφῆς αὐτῶν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ὡς ἀπόδειξις τῆς καὶ ἄλλοθεν πηγαζύσης σχέσεως τῶν Δυκείων πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Καθὼς τὰ γράμματα αὐτῶν, ἔχουσι μὲν τὶς ἴδιορύθμον, ἀλλὰ φαίνονται κατὰ μέγιστον μέρος ταυτίζομενα μετὰ τῶν παναρχαίων Ἑλληνικῶν, καὶ καθὼς καὶ ἡ γλώσσα τῶν, ἀν καὶ ιδίους ἔχουσα τύπους, ἀλλὰ φαίνεται συγγενεστάτη πρὸς τὴν ἀρχαιοτάτην Ἑλληνικὴν, η̄ κἀκλαδὸς τοῦ κοινοῦ κορμοῦ ἐξ οὐ ἐπήγαγε καὶ ἡ Ἑλληνικὴ, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀπαράλλακτως τρόπον καὶ γλυπτικὴ τῶν μηνημάτων ἔχει μέν τινα ἴδιαζοντα τύπον, ἀλλὰ φαίνεται ἐκ τῆς αὐτῆς προαχθεῖσα ρίζης ἐξ ἣς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη, οὐαὶ φαίνεται εἰς

Α'. ΠΑΙΕΥΡΑ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ.

τὰ πρὸ τοῦ Φειδίου μηνεῖα. Καὶ οὐ μόνον ἡ τῶν πτυχῶν ἀρθονία καὶ ἡ παράληλος αὐτῶν καὶ ἐπιτετηδευμένη διάθεσις, οὐ μόνον τῆς κόμης ἡ διακόσμησις, ἀλλὰ καὶ τῶν σωμάτων τὸ σκληρὸν μὲν ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀνετον, καὶ τῶν μορφῶν τὸ ἐμβριθὲς μᾶλλον ἡ θειασμένον, καὶ τῆς συνέσεως τὸ δραματικὸν, ἀποδεικνύουσι καλλιτεχνικὸν αἰσθημα συγγενέστατον τῷ Ἑλληνικῷ, καὶ γλυπτικὴν χειρουργίαν προϊούσαν ἐκ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν κανόνων.

Ἐπὶ μιᾶς τῶν ὄψεων τοῦ τάφου τούτου, τῆς πρὸς

ἑօρδαν, παρίσταται ἀνὴρ φέρων πώγωνα, καὶ σοῦρως καθήμενος ἐπὶ θρόνου, ὃς ὁ φαίνεται ιστάμενον ζῶντι, ἵσως χοῖρος ἢ κύων. Κρατεῖ δὲ ὁ ἀνὴρ εἰς τὴν ἀριστερὰν χειρὶ μακρὰν ἱστηρίαν, ὅποια ἔσται τῶν ἀρχαίων ἀνάκτων τὰ σκηνῆτα. Διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς φαίνεται παραδίδων περικεφαλαῖαν εἰς νεκρῶν φοροῦντα θώρακα καὶ κρατοῦντα ἀσπίδα. Εἶναι ὁ πατὴρ οὗτος, ἵσως τις τῶν ἀνάκτων, δοτις αἰσθανόμενος τὸ τέλος του προεγγύζον, ὅπλιζει τὸν νέον οὐνό του, καὶ τῷ παραγγέλλει ἀναμφιβόλως νὰ φέρῃ, ὡς καὶ αὐτὸς ἀλλοτε ἔφερε, τὰ ὅπλα του εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς πατρίδος. Κατὰ δὲ τὰ δύο ἄκρα τῆς πλευρᾶς ταῦτης φαίνονται ἀφιπτάμενα δύο πνεύματα, κεφαλὴν μὲν, στῆθος καὶ χειρας ἔχοντα γυναικός, πτερά δὲ, οὐράν καὶ πόδας πτηνοῦ, καὶ κρατοῦντα εἰς χειράς των ἀνδρῶν μίαν μικρᾶς κόρης μορφήν. Παριστῶσι δὲ ἀναμφιβόλως Μοίρας ἢ Κῆρας ἐν εἴδει Ἀρπιών κατ' ἐγχώριον ἀναμφιβόλως τι θρήδιος ἔχουσα τύπους,

σκευμα, αἵτινες ἀναρπάσασι ἀπάγουσι τὴν ψυχὴν τοῦ θανόντος. Κάτωθεν δέ τῆς μιᾶς φαίνεται μορφὴ γυναικός γονυπετής, λυτὴν ἔχουσα τὴν κόμην καὶ τὰς χειρας συνδεδεμένας, ἐν θέσει καὶ σχήματι ὁδυρομένης ἢ προσευχομένης, ἵσως σύζυγος ἢ θυγάτηρ τοῦ ἀποθανόντος, ἢ ἵσως αὐτὴ ἡ ψυχὴ του πρὶν ἔτι ἀποσπαθῇ τοῦ ὑλικοῦ της σκηνώματος.

Εἰς δὲ τὴν πλευρὰν τὴν πρὸς ἀνατολὰς κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοτέρου καὶ πολὺ μᾶλλον κεκοσμημένου ἀνὴρ, οὐχὶ ὁ αὐτὸς τῷ προτέρῳ, ἀλλὰ γέρων αὐτὸς, μὲ μακρὸν, κρεμάμενον καὶ οὐχὶ προέχοντα πώ-

γωνα, καὶ κεφαλὴν φαλαράν. Κρατεῖ δὲ εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα σκῆπτρον ὡς καὶ ὁ ἔτερος, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν ἄνθος δὲ φαίνεται ὀσφραγίδμενος. Καὶ ὅπιστοι μὲν αὐτοῦ παριστάνται ἢ προσέρχονται δύο νέας γυναῖκες, ποδήρη ἐνδεδυμέναι χιτῶνα, ἐμπρός του δὲ παιδίον τῷ προσφέρει ἀλέκτορα, καὶ μετὰ τὸ παιδίον ἔπειται ἀνὴρ, τὴν κεφαλὴν ἔχων τενίᾳ ἀναδεδεμένην, σκῆπτρον ἔχων εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, τὴν δὲ δεξιὰν τείνων πρὸς τὸν γέροντα, καὶ παρὰ τοὺς πόδας του ἔχων κῦνα πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν στρέφοντα.

Δὲν εἶναι ἄρχειος ὁ εὐθρόνος ἐκεῖνος γέρων δὲ Ἀσκληπιούς, καὶ μήπως τὸ ἄνθος δὲ κατεῖ καὶ ὀσφράγινεται εἶναι ἐμβληματικὴ τις παράστασις τῆς θεότητος, ὑπερτάτης εὐδαιμονίας τῆς Θεᾶς φύσεως; Τότε δὲ ἐστεμένος ἐκεῖνος ἀνὴρ Θέλει εἰσθαι αὐτὸς δὲ ἐνταφιασθεῖς, γνώριμος ἀκόμη καὶ διὰ τοῦ κυνὸς, προσφέρων εἰς τὸν θεὸν θυσίαν ἀλέκτορος, καὶ μάτην ἐπικαλούμενος αὐτὸν δι' ἀνατάσσως τῆς χειρὸς ὑπὲρ τῆς ἀναρρώσεώς του· αἱ δὲ παριστάμεναι δύο γυναῖκες, ἔσονται ἵσως ἡ γυνὴ καὶ θυγάτηρ τοῦ ἀσθενοῦς.

Εἰς τὴν δυτικὴν δὲ πλευρὰν παρίστανται ἐκτέρωθεν δύο γυναῖκες ἐπὶ θρόνων καθήμεναι, ὡς ἡ μὲν κρατεῖ καὶ ὀσφράγινεται ἄνθος, τῆς δὲ ἐλέος πένη χεῖρ. Πρὸς τὴν πρώτην εἰσὶν ἐξερχομέναι τρεῖς γυναῖκες, λυτούς ἔχουσαι τοὺς πλοκάμους, διπλοῦν ἐνδεδυμέναι ἴματιον, καὶ ἐπίσης ὀσφράγινομεναι ἄνθον. Πρὸς αὐτὴν δὲ, ὑπεράνω τῆς θυρίδος τοῦ τάφου οἵτις ἐνταῦθα ἀνοίγεται, ἵσταται δάμαχος Θηλάζουσα τὸν μάσχον της.

Ἄν δὲ ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς εἶναι δὲ Ἀσκληπιος πρὸς δὲ προσέρχεται δὲ ἀσθενῶν, ἵσως ἐνταῦθα παρίσταται ἡ Γείξ, διακρινομένη ἐπίσης διὰ τοῦ ἄνθους, καὶ πρὸς αὐτὴν προσέρχονται μὲν λυτάς τὰς κόμας ὡς ἱέτιδες αἱ γυ-

Β'. ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ.

ἵσως εἰς ἐμβληματικὴν λατρείαν. Ή δὲ ἀπέναντι τῆς γυναικὸς ταύτης καθήμενη, εἶναι ἄλλη τις θεά, ἡ ἵσως ἡ σύζυγος τοῦ ἀποθανόντος, ἡ μήτηρ τῆς οἰκογένειας, ὥσπερ ἐμβληματικῶς ἐμφαίνει ἡ Θηλάζουσα δάμαχος.

Εἰς τὴν μεσημέρινὴν τέλος πλευρὰν φαίνεται ἐπὶ θρόνῳ καθήμενος ἀνὴρ ὡς τὸν ἐπὶ τῆς θορεοῦ, καὶ ἐμπρός αὐτοῦ ἔχει γυνὴ τις, καθ' ὃσον διακρίνεται ὑπερτάτης εὐδαιμονίας τῆς Θεᾶς φύσεως;

Γ'. ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ.

ται, καὶ προσφέρει μὲν εἰς αὐτὸν περιστερὰν, λαμβάνει δὲ πρὸς αὐτοῦ κρηπούς· εἰς τὰς δύο δὲ γυνίκες παρίστανται τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα ἀρπυιοειδῆ πνεύματα, κρητοῦτα τὸ ἐνδαλματικὸν ψυχῆς. Ἐδώ πιθανῶς αἰνίζεται δὲ τεχνίτης τὸν μεταξύ τῶν συζύγων

Δ'. ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ.

τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν διὰ συμβόλων τινῶν ἀναγίνεται τῇ οἰκογένειᾳ, κρητοῦται καὶ αὐταὶ ἄνθη, ρυμένων ἐξ ἔγχωριων ἔθιμων. Κατὰ τὴν ἔξηγησιν

ταύτην, ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν ἐφ' ὃν γίνονται εὐχαῖ
ὑπὲρ τῆς ἀναρρώσεως τοῦ ἀσθενοῦς, δὲν ὑπέρχουσι
τὰ καταχθόνια ἔκεινα πτερωτὰ πνεύματα, παριστάν-
ται δὲ ἐπὶ τῶν δύο ἄλλων, ἐφ' ὃν δὲ ἀσθενής φαίνε-
ται μὴ θοσούμενος πλέον ὑπὸ ματαίων ἐλπίδων,
καὶ προπαρασκευαζόμενος εἰς τὸν θάνατον.

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ

ΠΙΣΤΕÚΩΝ Τὸ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ.

« Ή σφαῖρα ἡτις θὰ μὲ φονεύσει
δὲν ἔχειν εἰστί. »

ΝΑΠΟΛΕΩΝ.

Αἱ νύκτες ὑπὸ τοὺς τροπικοὺς εἶναι ὥραιαι καὶ
μεγαλοπρεπεῖς. Εἰς τὸν οὐρανὸν, ὡς εἰς πλατεῖαν
ἀργυρᾶν σινδόνην, λαμποκοπῆ ἡ φλογερὰ κόνις τοῦ θρό-
νου τοῦ Ὑψίστου, τὸ ἀναρθριμητὸν πλῆθος τῶν ἀσέρων!
Μάρτυς τοσούτων θαυμασίων, ὁ ψυχρότερος ἀνθρω-
πος, δὲ πλέον ἀιασθητος εἰς τὰς μεγάλας τῆς φύσεως
σκηνὰς, θάζεται νὰ εἴπῃ μετὰ τοῦ προφτάνακτος:
« οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ! »

Ο Ναπολέων ἡγάπα τὰ μέγιστα νὰ ἐγκύπτῃ εἰς
τὴν παρατήρησιν τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ φαινο-
μένων. Φαίνεται δτὶ οἱ μυστικοὶ δεσμοὶ οἱ συσχετί-
ζοντες τὸν ἀνθρώπινον νοῦν μὲ τὸν ἀπειρον τοῦ τὸν
κυβερνῶντα τὴν οἰκουμένην, ἢσαν ισχυρώτατοι καὶ
ἐνταλέστατοι εἰς τὴν καρδίαν του.

Οτε δτὸ εἰς τὴν Άγιαν Ἐλένην, ἡσθάνετο με-
γίστην εὐχαρίστησιν, δσάκις τὸν ἔφευγεν ὁ ὅπνος, νὰ
ἔξερχεται ἀπὸ τὸν μικρὸν του κοιτῶν, καὶ νὰ περι-
πατῇ εἰς βράχους κρημνῶδεις καὶ ἀποτόμους. Μὲ ράχιν
όλιγοντι κυρτὴν, μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας ὅπισω, μὲ
βῆμα βαρὺ ἀλλὰ σερέδων, ἀνέβαινε κυκλοειδῶς ἔνα
εἰς τοὺς βράχους, οἵτινες περιεζώνυμον τὴν κατοι-
κίαν του, ἐσταμάτα εἰς τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν,
καὶ ἔκειθεν περιέφερε τὸ βλέμμα εἰς τὰ Βάθη τοῦ
ώκεανοῦ καὶ τὴν ἀπειρον ἔκτασιν τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὰ
πλοῖα τοῦ λιμένος καὶ τοὺς ἀστέρας τοῦ στερεώμα-
τος. Τὰ ησυχα βλέμματα τοῦ ἥρωος δὲν ἐδικαιολό-
γουν ποσῶς τὴν ἀνησυχίαν ἡτις εἶχε συσσωρεύσει εἰς
μικράν τινα νῆσον τὸν τρομερὸν ἔκεινον ὀριθμὸν τοῦ
τσόλου καὶ τῶν στρατιωτῶν, διὰ νὰ φυλακώσῃ τὸν
ἐνδόξον αἰχμάλωτον.

Ἀλλ' ὁ Ναπολέων, μεταξὺ τῆς νεκρᾶς ἔκεινης
φύσεως καὶ τῶν ἀγρίων βράχων, ἐνόμιζεν εἰσέτι
ἔαυτὸν εἰς τὸ πεδίον τοῦ Λουστερλίτζ, ἢ ἐν τῷ μέσῳ
τοῦ τετραγώνου τῆς φρουρᾶς του ἐν Βατερλώ. Ἐβλε-
πεν δλα τὰ περὶ αὐτὸν χωρὶς ταραχῆς, χωρὶς θυμοῦ,
χωρὶς ἀγανακτήσεως. Δὲν δτὸ Μάριος καθήμενος
ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Καρχηδόνος, ἢ ἀποφεύγων τὸν
θάνατον εἰς Μιντούρναν· οὔτε Διοκλητιανὸς καλλιερ-
γῶν τοὺς θριδακάς του εἰς Σάλωνα· δτὸ ὑπεράνω
καὶ τοῦ Μαρίου καὶ τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἐφάμιλλος
τοῦ Καίσαρος, τοῦ ἀλεξάνδρου, τοῦ μεγάλου Καρό-
λου· δτὸ ὁ Ναπολέων εἰς τὸ Καλβάρειον τῆς δόξης!

Ἐνῶ μίαν ἡμέραν, ἐστηριγμένος ἐπὶ τοῦ βραχίονος
ἐνὸς τῶν πιστῶν ὄπαδῶν του, παρετήρει τὸν λιμένα
τῆς ἀγίας Ἐλένης, μεστὸν ἀπὸ πλοῖα ἐμπορικὰ ἐλθόν-
τα εἰς Ινδίων, δ ἡχος κώδωνός τινος προσέβαλε τὴν
ακοήν του. Ο ἡχος ἤρχετο ἀπὸ πλοῖον Ολλανδικοῦ,

καὶ ἐσήμαινεν δτὶ τὸ πλήρωμα, συναθροισθὲν ἐπὶ τοῦ
καταστρώματος, ἐμελλει νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν ἑωθινὴν
προσευχὴν, καὶ ν' ἀκούσῃ τὰ θεῖα παραγγέλματα τοῦ
ιερέως. Ο ἡχος ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην του
τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν καθολικὴν Κοροίδα, καὶ ἀμέ-
σως δ αὐτοκράτωρ ἀιετριχλασεν ἡ ὥραια του φυσιο-
γνωμία, φωτιζομένη ἀπὸ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ
ἡλίου, ἔξηρε γλυκύ τι αἰσθημα, ἐσωτερικὴν τινα
ἡδονὴν πηγάδουσαν ἀπὸ φιλτάτας ἀνενθυμίσεις.

« Α! πῶς δροιάζει, εἶπε μὲ τὸν φωνῆς ἀνε-
ξῆγητον, τὸν ἡχον τοῦ κώδωνος τοῦ Μαλμαΐζων. Ναι
τὸν δροιάζει! . . . Πόσον δ ἡχος αὐτὸς μ' εύχα-
ριστε! »

Καὶ δ αὐτοκράτωρ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤκουσε
τοὺς τελευταίους κτύπους τοῦ κώδωνος μὲ τὴν αὐ-
τὴν ἀνησυχίαν τῆς μητρὸς ἡτις μετρῆ, διὰ τοῦ πα-
ραπετάματος τῆς κοιτίδος, τὰς πνοὰς τοῦ κοιμω-
μένου τέκινον της ἀφοῦ δὲ ἡ ἀκοή του ἀπερρόφησε
καὶ τὴν τελευταίαν ἡχὴν τῆς χαλκίνης ἔκεινης φω-
νῆς, στραφεὶς πρὸς τὸν σύντροφόν του εἶπε:

— « Διεύθυνα ὑπὲρ τὰς εἰκοσι μάχας, ὅπου δύω
χιλιάδες πυροβόλων καὶ ἐπέκεινα ἐπυρσοκρότουν· ση-
μείωσαι δτὶ καὶ αἱ φρικταὶ ἐκεῖναι ἐπυρσοκροτήσεις
ἔχουσι τὴν ποίησίν των. Καὶ δμως! δ κρότος των
δὲν συνεκλίνει ποτὲ τὴν ψυχήν μου, ἐνῷ δ ἡχος ἐνὸς
κύδιων ἐπενεργει πάντοτε παραδοξῶς ἐπ' ἐμέ. Α-
μα προσέβαλε τὴν ἀκοήν μου διακόπτει ὅλα μου τὰ
λυπηρὰ αἰσθήματα. Εάν δημην θυμόδης, δη μηνηί-
κακος, δ ἡχος ἐνὸς κώδωνος θὰ ἤρκει νὰ μ' ἐμπνεύ-
σῃ μετριοπάθειαν καὶ προστητα. Ο κώδων τῆς ἐκ-
κλησίας θὰ δτὸ πρὸς ἐμὲ, δτὶ δτὸ τὸ φαλτήριον τοῦ
Δαιδαλοῦ πρὸς τὸν Σαούλ. θὰ μὲ καθησύχαζε. »

Καὶ μετὰ μικρὰν σιωπὴν δ Ναπολέων ἐξηκολού-
θησεν.

— « Επὶ τῆς ὑπατείας μου, ἡ εὐχαρίστησις μου δ
μαλλον δεδιαιμονίαμον δτὸ, δταν ἐπέστρεφα τὸ ἐσπέ-
ρας εἰς Μαλμαΐζων πλήρης φροντίδων κυθερητικῶν,
νὰ περιπατῶ μόνος εἰς τὸν κῆπον μετὰ τὸ γεῦμα.
Ἄφηνα τὴν ίωσεφίναν νὰ δέχεται τὰς ἐπισκέψεις,
καὶ ἐτρέχα πρὸς τὰ πλέον ἔρημα μέρη τοῦ κήπου.
Πρὸς τὰς δκτὼ ώρας μετὰ μεσημβρίαν, δ φαγισμέ-
νος κώδων τοῦ Ρυέλ ἐσήμαινεν. Ελπισμόνουν πα-
ρευθὺς καὶ φροντίδας καὶ περίπατον διὰ νὰ χωθῶ εἰς
τοὺς Βάτους. Εκεῖ, στριγμένος εἰς κανέν δένδρον,
ήκουα μετὰ μεγίστης ιδονῆς τὴν μουσικὴν ἔκεινην,
δ δοία μὲ κατεγοήτευε πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν
χοροδίαν τῆς ἐκκλησίας μου. Δμα δὲ ἐπαύεν δ κώ-
δων, ἀφηνα τὴν φωλεάν μου καὶ ἐξηκολούθουν τὸν
περίπατόν μου, μὲ καρδίαν πλήρη αἰσθημάτων καὶ
μὲ ὄφθαλμοὺς πολλάκις δακρυσμένους. Ας ἐγγήσω-
σιν οι ψυχολόγοι τι ἔγινετο τότε εἰς τὴν καρδίαν μου,
καὶ ποιον δτὸ τὸ αἴτιον τοῦ ἀποτέλεσματος. Μὲ φα-
ίνεται δμως δτὶ αἱ ἐντυπώσεις τῆς νεαρᾶς ἡλικίας δ
τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν τοῦ πατρικοῦ οἴκου, ἐπεν-
εργοῦσι πολλάκις διαταμαχήτως καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν
μη ἔχοντων προληφύεις ώς οἱ πολλοί.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκριθη μὲ σέβας δ συνοδο-
πόρος τοῦ αὐτοκράτορος, μήπως πιστεύετε τὸ πεπω-

— Ο αὐτοκράτωρ ὑψώσεν ἀμέσως τὴν κεφαλὴν του,
καὶ μὲ δημος δισταγμοῦ ἀπεκρίθη. —

— « Επροσπάθησαν, μάγαπτε μου, νὰ μὲ πη-